

Det är en Sjömans öde,
 Han följa bör sit fall;
 Fast ofta til de Döde
 Han rycks af Völjans swell,
 Då från den bräckta plankan,
 Et troget fader wår
 Han låser, och med tankan
 Hans Hopp til Himlen går!

Exemplaret kostar 1 f.

En Wärlös Flickas Klagan
 den 25. Augusti 1805,

Då

Tacksägelsen gorde i Gesele Stads
 Kyrka, efter hennes unge Gästman,
 hwilken, om bord på Skeppet
 JA SA, jemte Kopwardie Kapten
 Peter Lindgren och hela dess
 Skeps-Besättning, til Deras An-
 förwanter och Wänners
 smärtefulla saknad,

Omkeligen omkom uti Nordsjön
 på hemresan ifrån England.

Författad

och på flere Sjöfarandes begäran framgifwen
 af Anna Maria Lindholm.

Hwad kan min Klagan
 båta, ic.

Siunges som den bekanta Sjömans Visan,
 Det war en Söndags morgon, ic.

Gesele, tryckt hos C. G. Sundqwist 1805.

De förolyckade woro:

Kapten Peter Lindgren	•	46 år.
Styrman And. Elfstrand	•	20 år.
Sjöman Johan Löfgren	•	32 år.
Dito Daniel Hult	•	54 år.
Dito Johan Ahlström	•	32 år.
Dito Olof Sjölund	•	32 år.
Dito Hr. Carlbon	•	21 år.
Dito Johan Hedwall	•	21 år.
Dito Johan Wahlberg	•	26 år.
Dito Eric Wiman	•	24 år.
Dito Fredr. Bomark	•	18 år.
Dito E. man. Elfstrand	•	14 år.

I.

Swad kan min flagan båta
 För mit betryckta bröst?
 Med kind och ögon wåta,
 Med hes och sorgien röst
 Den saknad jag förkunnar,
 Det hårda ödes slag,
 Som ingen tröst mig unnar;
 Men smärtar natt och dag.

2.

Den kärlek jag har swurit
 Att Dig min Trogne Wån,
 Och som Du redligt burit
 För mig, Din Brud, igen,
 Den skal det falska hafwet,
 I böljans falla famn
 Där Du har gått i qwaswet,
 Ej fluka, med Ditt namn.

3. Jag

3.

Jag minns de ömma orden,
Jag minns Din Afskeds tår:
"Min Bästa vän på jorden!
Du sade: "När jag går
"Från Dig, på hafvet vida
"Jag träffa kan min död;
"Ditt Hjerter lär då swida
"Och sucka i sin nöd.

4.

"Dock kan of Himlen tänka,
"Af Sin Barmhertighet,
"Mer godt än vi kan tänka
"Och mer än vi nu wet;
"Snart kommer jag tillbaka
"Från andra folkslags Land;
"Jag blir då wist Din Måta
"Och räcker Dig min hand.

5.

"Jag köper mat och kläder
"Och husgeråd dertil,
"Med mera som Dig gläder
"Och hwad Du hafwa wil;
"Din Sällhet skal jag främja,
"Uti vårt lugna Bo
"Skal Kärlek Dygd och Sämja
"Och Frid och Lycka gro.

6. Men

6.

Men we! Hur swelt det Hoppet!
Uti den wilda Sjö,
I ungdomen, i loppet
Du måste från mig dö;
Jag sitter som en Enka
Uppå en ödslig strand;
På mig wil ingen tänka
Och räcka mig sin hand.

7.

Min Fader och min Moder
I grafwen från mig gått;
Min enda hulda Broder
Har dem of följa fått:
Min Fästman, sista Stödet
För mit beklända bröst,
Det hårda bistra ödet
Slog ned, och all min tröst.

8.

De sorgsna Klåfkor ringa
Och föra Dödens bud
Och bittra suckar twinga
Wid sina hemiska ljud.

— För:

— Föräldrar! Enkor! Vänner!
Och Barn! och Syskon med!
Jag den förlusten känner
Som Edra Hjertan led.

9.

I våra grymma plågor
Vi sakne all vår ro.
Ut hafwets wilda vågor,
Hvem kan sig anförtro?
Solf Raska Sjömän dränktes;
Wid sina bästa år,
De djupt i böljan sänktes;
Förtjenar det en tår?

10.

Så far då wäl min Fagnad!
Min Bän och mitt Förswar!
Din Brud som war Dig ägnad,
Hon lefwer ensam qwar.
Lungt skal mit timglas rinna
På lifwets mörka stråt,
Där mina dar förswinna
Med jänner och med gråt.

Fäst-

Fästmannens Afskeds = Suck
från Däcket.

1.

Det wilda hafwet rasar
Och ingen hjelp jag ser,
För böljans hot jag fasar
Hon rör snart Skeppet ner;
— Men Dig min Sköna Slicka!
Från denna swära Sjö,
En Suck jag först wil skicka
Och sedan modigt dö.

2.

Jag gifar Dina tårar
Och ömmar wid Dit qwal;
Men qwäf hwad Dig nu sårar.
I Himlens Frögdesal,
I denna säkra hamnen,
Jag möter Dig Min Bän!
Och skyndar Dig i famnen
Och får min Brud igen!

3. Det